

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'.

Η ΝΥΜΦΗ

Εἶπομεν τὴν ἔννοιαν τῆς σταυρώσεως καὶ τῶν ἄλλων σταδίων τῆς ἀνθρωπίνης τελειοποιήσεως οἷαν ἐπέδειξεν ἡμῖν ὁ Χριστὸς ἐν τῷ προσώπῳ του. Ἄλλὰ τίνα κυρίως ἐννοοῦμεν Χριστόν; Χριστὸς δύναται νὰ εἶνε ἕκαστος. Χριστόν ἐνταῦθα κυρίως ἐννοοῦμεν ὄχι τὸ πρόσωπον αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τοῦ Ἰησοῦ ἀλλὰ τὴν ἀρχήν, τὴν μέθοδον, τὸ σύστημα, τὸν βίον, τὸν τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι καθ' ὃν ὁ ἄνθρωπος βαθμηδὸν χρίεται ὑπὸ τοῦ ἐνδοτέρου πνεύματος. Τῆς μεθόδου ταύτης οἷαν διέγραψεν ὁ Ἰησοῦς, διακριτικὸς χαρακτήρ εἶνε ἡ ἀγάπη δυνάμει τῆς ὁποίας τις βλέπει ἑαυ-

θ' ἀπήλλατε τὰς κοινωνίας ἀπὸ τῶν πολλῶν κινδύνων καὶ ἀπὸ τῆς πολλῆς ἀσχημίας τοῦ νεκροταφείου.

τὸν ἐν τῷ προσώπῳ παντὸς ἄλλου. Μόνον ὁ δυνάμενος νὰ τρέφῃ τὸ αἶσθημα τοῦτο χροίεται ὑπὸ τοῦ πνεύματος καὶ μεταμορφοῦται βαθμηδὸν ἀπὸ θνητὸν εἰς ἀθάνατον. Ἡ οὐρανία ἐπενέργεια ἐπὶ τῆς οὐσίας τῆς ψυχῆς καθιστᾷ αὐτὴν ἱκανὴν ν' ἀνατολισθῆ πρὸς τὴν θείαν οὐσίαν καὶ οὕτω νὰ «συλλάβῃ ἐν γαστρὶ» τὴν θείαν προσωπικότητα. Ἐκαστος εἶνε Χριστὸς ἐν λανθανούσῃ καταστάσει· οἷότι ἕκαστος εἶνε ἐπιτομὴ τοῦ σύμπαντος ὅπερ φέρει ἐν ἑαυτῷ τὸν Χριστόν. Τὸ Σύμπαν ἔχει Ὀφθαλμόν, Οὖς καὶ Ἀφῆν· ἐνεργεῖ διὰ Πόθου, Ἐργασίας καὶ Φωτισμοῦ· ζῆ δι' Ἀγάπης, Παραγωγῆς καὶ Γνώσεως· ἐξελίσσεται διὰ Μεταμορφώσεως, Πολλαπλασιασμοῦ καὶ Νόμου. Τὰ δώδεκα ταῦτα στοιχεῖα ἅτινα συγκεφαλαιοῦνται εἰς τὴν τετρακτὺν περικλείουσι τὸ Πνεῦμα—τὸ ἀδιαίρετον ἑνιαῖον δέκατον τρίτον στοιχεῖον τὸ ἀποτελοῦν τὴν κεντρικὴν θέλησιν—ὅπως ἐν τῷ σύμπαντι οὕτω καὶ ἐν τῷ ἀτόμῳ. Τοῦ νόμου τούτου εἰκὼν εἶνε ὁ μυστικὸς Δεῖπνος τοῦ Χριστοῦ ἐν μέσῳ τῶν δώδεκα ἀποστόλων καὶ τὴν συγκεφαλαίωσιν εἰκο-

νίζει ἢ τετρακτὺς τῶν Εὐαγγελίων. Ὁ μυστικὸς δεῖπνος εἶνε προανάκρουσμα τῆς ἐγκαταλείψεως τοῦ κόσμου χάριν τοῦ πνεύματος τουτέστι τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀνθρώπου χάριν τοῦ ἐσωτερικοῦ. Διὰ τοῦτο οἱ εἰς τὸ πνεῦμα ἀφωσιωθέντες παρητήθησαν τῆς πομπῆς τῶν ἐπαίνων καὶ τῶν ἀπολαύσεων, σγόντες τὸ θάρρος νὰ εἶνε ἀκτήμονες, ταπεινοὶ καὶ ἀγνοί· παρητήθησαν τῶν χυδαίων τοῦ κόσμου φιλοδοξιῶν, τοῦ χρηματισμοῦ καὶ τῶν δογμάτων, ἐπιζητήσαντες δικαιοσύνην, διεκδικήσαντες τὴν εἰρήνην καὶ ὑπὸ μηδενὸς ἀγόμενοι πλὴν τοῦ ἐν ἑαυτοῖς φωτός. Χριστὸς τέλος εἶνε πᾶς ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ ὑποτάσσειν τὰ ἔξω εἰς τὰ ἔνδον, καὶ ἐντεῦθεν ιδρύειν τὴν «βασιλείαν τοῦ Θεοῦ» διὰ τῆς δεσμεύσεως τοῦ «διαβόλου» Χριστὸς εἶνε τὸ διὰ τοῦ ἀριθμοῦ 13 συμβολιζόμενον φιλόσοφον στοιχεῖον τοῦ ἀτόμου. Ἐν τῷ ἀτόμῳ ὑπάρχει πάντοτε καὶ τὸ φιλοκερδὲς στοιχεῖον οὔτινος ἢ ἐνεργὸς οὐσία συμβολίζεται ἐν τῇ Νέα Διαθήκῃ διὰ τοῦ Ἰούδα. Ἡ ἐπικράτησις αὐτοῦ ἐπιφέρει τὴν κατάρρευσιν τοῦ συστήμα-

τος. Τὸ φιλόσοφον στοιχεῖον σταυροῦται· ὁ ἀναστῆ δὲ καὶ θὰ κάτισχύσῃ ἀφοῦ τὸ φιλοκερδὲς —ὁ Ἰούδας— ἀποσκορακισθῆ.

Ἐκαστὸν στοιχεῖον τῆς ἀνθρωπίνης συστάσεως γεννᾶται ἀκμάζει καὶ παρακμάζει. Πρὸς τοὺς δώδεκα βαθμοὺς ἀντιστοιχοῦσι τὰ δώδεκα σημεῖα τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου, τὴν δὲ ἀνθρωπίνην σύστασιν ἀλληγορεῖ ἢ ἐν τῷ προτελευταίῳ κεφαλαίῳ τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ Ἰωάννου Νύμφη ἢ καλουμένη Ἱερουσαλήμ, τουτέστιν Εἰρήνη, ἢ «πόλις ἔχουσα τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ» «ἔχουσα τεῖχος μέγα καὶ ὑψηλὸν» «ἔχουσα πυλῶνας δώδεκα». Οἱ δώδεκα οὔτοι πυλῶνες εἶνε ἐξ ἑνὸς μαργαρίτου ἕκαστος κατασκευασμένος τοῦθ' ὅπερ ὑποσημαίνει ὅτι ἡ τελειοποίησις τῆς ἀνθρωπίνης συστάσεως ἐπιτυγχάνεται ὅπως ὁ μαργαρίτης ὑπὸ ἀνθρώπων οἵτινες κέκτηνται θάρρος καὶ ἰκανότητα καὶ προσέτι εἰσὶν ἀμέριμνοι καὶ ἀπηλλαγμένοι τῶν προσκομμάτων τῆς ἰδιοκτησίας. Ἐχομεν δύο ἀριθμοὺς μεγάλης ἐσωτερικῆς σημασίας τὸν 13 καὶ τὸν 12 τὸν μὲν συμβολίζοντα τὴν ψυχὴν τὸν δὲ

τὸ πνεῦμα. Τὸν 13 ἐπανευρίσκωμεν ὡς ἀριθμὸν τῶν σεληνιακῶν μηνῶν τὸν δὲ 12 ὡς ἀριθμὸν τῶν ἡλιακῶν μηνῶν. Τὸ φῶς τῆς σελήνης εἶνε ἀντανάκλασις τοῦ Ἡλίου ὡς ἡ ψυχὴ εἶνε τῆς θεότητος. Οἱ δύο ἀριθμοὶ ὁμοῦ ἀπαρτίζουσιν ἐν ὅλον τέλειον. Ἐντεῦθεν ὁ ἀριθμὸς 25 ἔπαρσι τὸ πλήρες ἔτος τῆς διφύλου καὶ ἰσορρόπου ἀνθρώπότητος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ'.

ΑΠΟΧΡΙΣΤΩΣΙΣ

Ἐνδοτέρου πνεύματος μέχρι τῆς νίκης τοῦ οὕτω
χρισθέντος, ὁ ἐξωτερικὸς ἄνθρωπος ὑπηρετεῖ τὸ
οὕτω διεξαγόμενον ἔργον. Χρησιμεύει ὡς ὄργα-
νον, ὡς ἐργαλεῖον, ὡς ποδήλατον τοῦ ἐσωτερι-
κοῦ ἀνθρώπου, ἐντεῦθεν εἶνε ἀντάξιος ἐπιμελείας.
Ἄλλ' ἐπιμελεῖται τις τοῦ ποδηλάτου ὄχι χάριν
αὐτοῦ τοῦ ποδηλάτου ἀλλὰ χάριν τοῦ ἐπιβαίνον-
τος. Πᾶσα ἐπιμέλεια ὑπερβαίνουσα τὸ ὄριον
τοῦτο ἀφαιρεῖται ἀπὸ τῶν συμφερόντων τοῦ ἐμ-
ψύχου ὅπως δοθῆ εἰς τὸ ἄψυχον. Οὔτε ὅμως
κατωτέρα τοῦ ὁρίου τούτου πρέπει νὰ εἶνε ἡ διδο-
μένη εἰς τὸ ποδήλατον ἐπιμέλεια ἄλλως καθί-
σταται ἄχρηστον. Οἱ ἀσκηταὶ παρενόησαν τὴν
σημασίαν τοῦ ἐνὸς κανόνος ὅπως οἱ ἄσωτοι πα-

ρενόησαν τὴν σημασίαν τοῦ ἄλλου. Ὁ ἀσκητὴς
 πράγματι περιέρχεται εἰς τὸ αὐτὸ σφάλμα εἰς ὃ
 καὶ ὁ ἄσωτος διότι ἀμφοτέροι ἀπομακρύνονται
 ἀπὸ τὸ ἔριον τῆς ἐπιμελείας ἧς θέον νὰ τυγχάνη
 τὸ σῶμα ὅπως ἀποβαίνη τελεσφόρον ὄργανον τοῦ
 ἐσωτερικοῦ ἀνθρώπου. Ὁ μὲν ἀπομακρύνεται
 κατὰ μίαν διεύθυνσιν ὁ δὲ κατὰ τὴν ἀντίθετον.
 Ὅπερ δὲ οὐχ ἥττον ἀξιοσημείωτον εἶνε ὅτι ἀμ-
 φότεροι εἰσὶν ὑλόφρονες καὶ εἰδωλολάτραι διότι ἀ-
 ποδίδουσιν εἰς τὸ σῶμα σπουδαιότητα ἣτις ἀνή-
 κει εἰς τὸ πνεῦμα. Ὁ ἀσκητὴς μάλιστα δεικνύει
 καί τινα ἀγερωχίαν καταφρονῶν τὰς ἀθώας ἡδονὰς
 ἃς ἡ φύσις ἐδωρήσατο εἰς τὸν ἄνθρωπον. Ὅ,τι
 ἀπλῶς ἀπαιτεῖται εἶνε νὰ διατηρῆται ὁ ἐξωτερι-
 κὸς ἄνθρωπος ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὸν ἐσωτερικόν, νὰ
 τυγχάνη ὅλης τῆς περιποιήσεως ἣτις εἶνε ἰκανὴ
 νὰ καταστήσῃ αὐτὸν ἀποτελεσματικὸν μέσον ἐκ-
 δηλώσεως τοῦ ἐσωτερικοῦ, νὰ ἔχη ὅλας τὰς χορ-
 δὰς του οὕτως εἰπεῖν ἐν τάξει, νὰ εἶναι καθαρὸς
 καὶ ἄρτιος. Ἐντεῦθεν ἡ ἀνάγκη τῆς τηρήσεως
 τῶν κανόνων τῆς ὑγιεινῆς μὲν καὶ τῆς καθαρῆς

διαίτης ὅσον ἀφορᾷ τὸ σῶμα, τῶν θετικῶν δὲ ἐπιστημῶν ὅσον ἀφορᾷ τὸν νοῦν, ὥστε νὰ ἐξασφαλισθῆ «νοῦς ὑγιῆς ἐν σώματι ὑγιεῖ». Τὸ σῶμα εἶνε ὑγιές ἐφ' ὅσον ἕκαστον κυττάριον αὐτοῦ ἀποτελεῖ σύστημα ἰθυνόμενον ὑπὸ τῆς κεντρικῆς θελήσεως. Εὐθὺς ὡς ἡ ἀνταπόκρισις αὕτη πρὸς τὴν κεντρικὴν θέλησιν παύσῃ τὸ σῶμα σπεύδει εἰς ἀποσύνθεσιν. Οὕτω ὁ ἐξωτερικὸς ἄνθρωπος παρασκευάζεται ὡς κατάλληλον ἐνδιαίτημα καὶ ὄργανον τοῦ ἐσωτερικοῦ. Ἡ διαίτα δύναται μόνον νὰ εἶνε καθαρὰ ἐὰν συνίσταται ἐκ τῶν φυτικῶν οὐσιῶν, μάλιστα ἐκ καρπῶν οἵτινες ἀναπτύσσουσι τὸν ἀναγκαῖον ἠλεκτρισμὸν ὅπως τὰ μέρια τῆς ἐξ αὐτῶν τρεφομένης σαρκὸς κινητοποιῶνται πρὸς τὴν πηγὴν τοῦ ἠλεκτρισμοῦ—τὸν Ἥλιον—καὶ ὅπως ἐντεῦθεν τὸ νευρικὸν σύστημα ἀποκτᾷ τὴν δύναμιν τῆς ἀνηκούσης αὐτῷ λειτουργίας. Αἱ θετικαὶ ἐπιστῆμαι τότε ἐκμανθάνονται ὑπὸ εὐρύτερον φῶς, καὶ ἀποκαλύπτουσι τοὺς ζωτικωτέρους νόμους των καὶ τὰς κρυφωτέρας ἀληθείας των.

Διὰ τῆς προπαρασκευῆς ταύτης τίθενται αἱ πρῶται βάσεις τῆς ἀποχριστώσεως τοῦ ἀνθρώπου. Πᾶς οὕτω ἀποχριστούμενος καθίσταται «ἡ ὁδός,» «ἡ πύλη» δι' ἧς ἡ ἀνθρωπότης ἐνοῦται μετὰ τῆς θεότητος. Καθίσταται *Μεσίας* δι' οὗ ἡ ἀνθρωπίνη φύσις σώζεται. «Οὐδεὶς ἔρχεται πρὸς τὸν πατέρα εἰμὴ δι' αὐτοῦ». Πατέρα ἑαυτοῦ καὶ πάντων τῶν ἄλλων ὁ Ἰησοῦς ἀπεκάλει τὸ πνεῦμα τοῦ Σύνπαντος πρὸς ὃ συνεκοινωνεῖ διότι κατώρθωσε νὰ μεταθέσῃ τὴν συνείδησιν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸν ἐσωτερικὸν ἔνθα ἐδρεύει τὸ πνεῦμα. Οὐδεὶς δὲ συγκοινωνεῖ πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ σύνπαντος εἰμὴ πράττων ὅπως ὁ Χριστὸς ὁ τύπος τοῦ ἀναγεννωμένου ἀνθρώπου. Ὅλιγοι κατορθοῦσι τοῦτο μολονότι ὅλοι ἔχουσιν ἐν ἑαυτοῖς λαθάνουσιν τὴν πρὸς τοῦτο δύναμιν. Δὲν προτιμῶσιν ὅλοι νὰ καταστήσωσι σκοπὸν τοῦ βίου των τὸ πνεῦμα καὶ ν' ἀναφέρωσιν εἰς αὐτὸ πᾶσαν πρᾶξιν των καὶ πᾶσαν σκέψιν των. Οἱ πλεῖστοι εὐρίσκουσιν εὐκολωτέραν τὴν διακονίαν τοῦ σώματος καὶ ἀπέχουσι τῆς πνευματικῆς, ἠθικῆς, δια-

νοητικῆς καὶ σωματικῆς ἐκείνης πειθαρχίας καὶ ἐξασκήσεως εἰς ἣν ὑποβάλλει ἑαυτὸν ὁ ὑποψήφιος Χριστός, ὅστις ἀπορρίπτει ὡς ἄμοιρον ἀξίας ἢ ὀλέθριον πᾶν ὅ,τι δὲν διακονεῖ εἰς τὸν σκοπὸν τῆς ἀποχριστώσεως, καὶ ὅστις οὐδὲν ἔργον θεωρεῖ φορτικόν, οὐδεμίαν θυσίαν ἀλγεινὴν ἐνόσῳ δι' αὐτῆς ἐξελίσσεται πνευματικῶς καὶ ἐνόσῳ ἰσχυροποιεῖται ἐν ἑαυτῷ ἡ δύναμις τοῦ ἀγαπᾶν καὶ τοῦ συγχωρεῖν.

Ἐξελοῦν ἅπαξ εἰς ἀναζήτησιν τοῦ χρυσοῦ δέρατος, ὑπ' οὐδενὸς φοβήτρου ἀναγκαιτίζεται. Θάφραση ἀντὶ πάσης θυσίας εἰς τὸ σημεῖον ἐνθα τὸ θῆλυ ἐνοῦται μετὰ τοῦ ἄρρενος. Εἶπον ἀντὶ πίσεως θυσίας διότι ὁ τὴν ὁδὸν ταύτην λαμβάνων ἔχει νὰ θυσιάσῃ πολλὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸν ἐσωτερικὸν καὶ οὐκ ὀλίγα τῶν ἑαυτοῦ συμφερόντων εἰς τὸ συμφέρον τῶν ἄλλων. Τοὺς τοιούτους οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐκάλουν ἥρωας ὄχι μόνον ὡς ἐξολοθρευτὰς τῶν ἐχθρῶν τῆς ἀνθρωπότητος ἀλλὰ καὶ ὡς εἰς μηδὲν τὴν ἑαυτῶν ζωὴν λογιζομένους προκειμένου νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν

ἄλλου ἔστω καὶ ἐλαχίστου. Ὁ ἥρωας ἀποστέργει νὰ διατηρῇ τὴν ἑαυτοῦ ζωὴν, διὰ τῆς καταστροφῆς τῆς ζωῆς ἄλλων ἐμψύχων ὄντων. Τὸ πρόγραμμα τοῦ εἶνε οἱ δώδεκα ἄθλοι οὓς ἔχει νὰ ἐκτελέσῃ ὅπως φθάσῃ τὴν ἐσωτερικὴν ἡλικίαν τῶν τριάκοντα τριῶν ἐτῶν γινόμενος Ἱεράρχης. Ὁ θέλων νὰ φθάσῃ εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἱεράρχου πρέπει νὰ μὴ ἔχη «μῆτε φόβους μῆτε ὀρέξεις» πρέπει νὰ ἔχη τὸ θάρρος νὰ εἶνε ἀπολύτως πτωχὸς καὶ ἀπολύτως ἀγνός· πρέπει νὰ θεωρῇ ἐντελῶς ἀδιάφορον εἴτε ἔχει χρήματα ἢ μὴ, εἴτε ἔχει κτήματα καὶ οἶκημα ἢ εἶνε ἀνέστιος, εἴτε χαίρει ὑπόληψιν καὶ φήμην ἢ εἶνε ἀπόκληρος». Ὁ τοιοῦτος εἶνε ἀπόρθητος κατὰ πάσης ἐξωτερικῆς προσβολῆς. «Ἐὰν περιέλθῃ εἰς ἀτυχίαν καθιστᾷ αὐτὴν εὐτυχίαν· ἐὰν εἰς πτωχείαν καθιστᾷ αὐτὴν πλοῦτον· ἐὰν εἰς ζημίαν καθιστᾷ αὐτὴν κέρδος· ἐὰν εἰς νόσον καθιστᾷ αὐτὴν ὑγιείαν· ἐὰν εἰς ἄλγος, ἡδονήν. Τὰς διαβολὰς θεωρεῖ ἐπαίνους καὶ δύναται νὰ χαίρῃ ὅταν πάντες λέγωσι κακὰ ἐναντίον αὐτοῦ. Καὶ αὐτὸν τὸν θάνατον θεωρεῖ

ζωήν». «Ὁ ἐπιζητῶν τὴν ἐντέλειαν τοῦ Ἱεράρχου δὲν πρέπει νὰ βιοῖ ἐν πόλεσι. Δύναται ν' ἀρχίσῃ ἀλλ' ὄχι καὶ νὰ συμπληρώσῃ τὸ στάδιον τοῦ ἐν πόλει. Διότι δὲν πρέπει ν' ἀναπνέῃ ἀέρα τοῦ ὁποίου ἡ ζωτικότης ἀπесδέσθη. Πρέπει νὰ βιοῖ εἰς ἀγρούς, κήπους καὶ ὄρη. Πρέπει νὰ ἐπικοινωνῇ πρὸς τὸν ἀστερόεντα οὐρανὸν καὶ νὰ διατηρῇ ἄμεσον συνάφειαν πρὸς τὰ μεγάλα ἤλεκτρικὰ ρεύματα τοῦ ζωτικοῦ ἀέρος καὶ πρὸς τὴν παρθένον γλόβην καὶ γῆν τοῦ πλανήτου, συγνάκεις βαδίζων γυμνόπους καὶ λούων τοὺς πόδας αὐτοῦ. Ἐν τόποις μὴ συγναζομένοις, ἐν χώραις οἷαι ἐσωτερικῶς καλοῦνται «ἀνατολαί» ἔνθα τὰ βδελύγματα τῆς «Βαβυλωνος» εἰσὶν ἀγνωστα καὶ ἔνθα εἶνε ἰσχυρὰ ἡ μαγνητικὴ ἄλυσις μεταξύ γῆς καὶ οὐρανοῦ, ἐκεῖ ὀφείλει νὰ συμπληρώσῃ τὴν μύησιν αὐτοῦ ὁ ἐπιζητῶν καὶ θέλων νὰ ἐπιτελέσῃ τὸ «Μέγα Ἔργον». Πρέπει ἡ ψυχὴ νὰ φωτισθῇ ὑπὸ τοῦ πνεύματος ἵνα ἐπιτευχθῇ ἡ ἐντέλεια τοῦ Ἱεράρχου.